

Arrest

nr. 60 521 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. . De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juni 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 17 april 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 14.577 van 29 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoekster verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 8 september 2008. Op 10 juni 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 juli 2009 ingetrokken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 13 oktober 2009. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 35 984 van 15 december

2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatuut opnieuw geweigerd. Verzoeksters cassatieberoep bij de Raad van State werd op 22 januari 2010 niet toelaatbaar verklaard.

1.3. Zonder teruggekeerd te zijn naar haar land van herkomst, verklaarde verzoekster zich een derde keer vluchteling op 12 maart 2010.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 november 2010.

1.5. Op 9 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Arabische origine zijn en afkomstig zijn van Bagdad. U zou samen met uw drie kinderen Irak op 11 mei 2007 hebben verlaten omdat u bedreigd werd door het Mehdileger wegens uw huwelijk met een Palestijn. U zou op 1 juni 2007 in België zijn aangekomen. Uw echtgenoot K.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.094.208) zou later naar België zijn gekomen, namelijk in februari 2008. U en uw echtgenoot zouden momenteel in een echtscheidingsprocedure verwickeld zijn en niet meer onder hetzelfde dak wonen.

U diende een eerste asielaanvraag in op 1 juni 2007, waarin het Commissariaat-generaal (CGVS) u op 17 april 2008 u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatuut weigerde omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw verblijf in Irak en dus ook niet aan de vervolgingsfeiten die er zich, volgens u, zouden hebben afgespeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft vervolgens het door u ingediende beroep van uw eerste asielaanvraag op 29 juli 2008 verworpen en u het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Op 8 september 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 10 juni 2009 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die de appreciatie van uw eerste asielaanvraag in positieve zin konden ombuigen en aldus meer duidelijkheid konden verschaffen over uw beweerde verblijf in Irak. Op 28 juli 2009 meldde het Commissariaat-generaal dat zij overging tot de intrekking van de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RVV heeft vervolgens het door u ingediende beroep van uw tweede asielaanvraag op 15 december 2009 verworpen en u het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Op 12 maart 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U zou sinds uw vertrek in mei 2007 niet naar Irak zijn teruggekeerd.

De elementen op basis waarvan u een derde asielaanvraag indiende zijn enkele nieuwe documenten, waarmee u uw verblijf in Bagdad tot mei 2007 alsnog aannemelijk wenst te maken. Ten eerste legde u een Iraaks paspoort neer. Hiermee wenst u aan te tonen dat u afkomstig bent van Bagdad en er heeft gewoond tot 2007. Bovenvermeld document zou u voor uw vertrek uit Bagdad in 2007 hebben aangevraagd. Later zou uw broer het paspoort in uw naam bij de bevoegde instanties in Bagdad hebben afgehaald. Verder legde u een schoolattest neer waarin staat dat u op 1 oktober 1999 uw middelbare studies aan het instituut in Baya (Bagdad) heeft voltooid. Aanvullend hierbij legde u ook twee documenten neer waarin om de legalisatie van uw schoolattest wordt gevraagd. Deze drie documenten werden opgesteld in 2006. Met deze documenten wenst u aan te tonen dat u na 2003 nog in Bagdad woonachtig was. U verklaarde dat u deze documenten nodig had omdat u een aanvraag wilde indienen om een specialisatie te volgen aan de universiteit van Bagdad. Voorts legde u vijf brieven neer waarin enkele bureaus uit Bagdad verklaren dat u in 2007 problemen had met het Mehdileger omwille van uw huwelijk met een Palestijn. Alsook legde u kopieën neer van de identiteitsdocumenten van uw bureaus die desbetreffende brieven voor u opstelden. Aanvullend hierbij legde u ook een brief neer van

het wijkcomité waar u in Bagdad woonde (opgesteld op 18 mei 2010) waarin staat dat u in de wijk woonachtig was en in 2007 problemen kende met milities omwille van uw huwelijk met een Palestijn. Alle bovenvermelde brieven werden op uw vraag opgesteld. Tot slot legde u een envelop van DHL neer, waarin de door u neergelegde documenten zouden zijn verstuurd.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde documenten, waarmee u uw verklaringen als zou u tot mei 2007 in Bagdad hebben gewoond wenst aan te tonen, niet van die aard zijn de eerder genomen weigeringsbeslissingen te doen wijzigen. Het Commissariaat-generaal (CGVS) oordeelde in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Irak en daarmee samenhangend aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in mei 2007 in Bagdad zouden hebben afgespeeld.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten die u in het kader van uw derde asielaanvraag indiende en waarmee u uw verblijf in Bagdad wenst te staven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig verhaal ondersteunen, wat in casu niet het geval is gebleken. Zo legde u eerder tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met de verklaringen van uw echtgenoot over de verblijfplaats van uw schoonouders, legde u foutieve verklaringen af omtrent het geld dat in Irak in omloop was, was u niet in staat de Iraakse nummerplaten te beschrijven, werd de door u echtgenoot ingediende identiteitskaart vals bevonden, werd aan de geloofwaardigheid van uw eigen identiteitskaart ernstig afbreuk gedaan aangezien op het document staat vermeld dat u ongehuwd bent terwijl u uw asielaanvraag baseert op het feit dat u gehuwd bent met een Palestijn en dit document dateert van na uw huwelijk, legde u vage en onduidelijke verklaringen af over uw paspoort, legde u tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaatsen van u en uw echtgenoot sinds jullie huwelijk, de verblijfssituatie en documenten van uw echtgenoot, de vraag of uw echtgenoot zich na de val van het Baath regime al dan niet nog ging aanmelden bij de autoriteiten in het kader van zijn verblijfsvergunning, de vraag of uw echtgenoot al dan niet beschikte over een reisdocument en sprak u zich tegen aangaande het moment waarop u zou zijn gestopt met werken.

Voor wat betreft de door u in het kader van uw derde asielaanvraag neergelegde brieven van enkele van uw burens en de brief van het wijkcomité, waarin staat dat u in 2007 in Bagdad problemen heeft gekend, dient te worden opgemerkt dat deze stukken na uw vertrek en op uw vraag werden opgesteld waardoor hieraan geen officiële bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin kunnen het door u neergelegde schoolattest en bijhorende documenten met betrekking tot legalisatie ervan de vaststellingen aangaande uw verblijf in Bagdad alsnog in een ander daglicht plaatsen. Het loutere feit dat desbetreffende documenten in 2006 zijn opgesteld wijst er allerm minst op dat u in deze periode in Bagdad woonachtig was. Ook is het door u neergelegde paspoort (serienummer G) niet in staat de vaststellingen aangaande uw verblijf in Irak in positieve zin te wijzigen. Zo werd het document pas na uw vertrek uit Irak, meer bepaald op 15 augustus 2007 afgeleverd in Bagdad en door uw broer bij de bevoegde diensten afgehaald. Uit bovenstaand stuk kan niet worden afgeleid dat u in Bagdad woonachtig was. Voor wat betreft uw verklaring als zou u kort voor uw vertrek in 2007 zelf de aanvraag tot het bekomen van desbetreffend document bij de bevoegde instanties in Bagdad hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p.8), dient te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse identiteitsdocumenten die op eenvoudige wijze, zowel binnen als buiten Irak, verkrijgbaar zijn. De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier. In het licht van bovenvermelde is het door u neergelegde paspoort aldus niet in staat de eerder genomen vaststellingen aangaande uw verblijf in Irak in positieve zin te wijzigen. Ook de door u neergelegde envelop (DHL) waarmee u wenst aan te tonen dat de door u neergelegde documenten u vanuit Bagdad werden verstuurd wijzigt niets aan de eerder genomen weigeringsbeslissingen aangezien op geen enkel moment betwist wordt dat u kennissen in Bagdad heeft.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u er tijdens uw derde asielaanvraag opnieuw niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen. De door u neergelegde documenten in het kader van uw derde asielaanvraag, waarmee u uw recent verblijf in Bagdad alsnog aannemelijk wenst te maken, zijn niet in staat de eerder genomen appreciatie, namelijk dat u, door het bedrieglijke karakter van uw verklaringen het CGVS niet in staat stelde een correct beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen van de laatste jaren en van een eventuele verblijfplaats in derde landen of van de redenen waarom u deze derde landen zou hebben moeten verlaten, te wijzigen. Bijgevolg kan u de status van vluchteling en ook de status van

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4, paragraaf 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat voor wat betreft de door uw (ex-) echtgenoot op 5 maart 2010 ingediende derde asielaanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11 maart 2010 heeft beslist tot weigering van in overweginnamen van zijn asielaanvraag wegens het ontbreken van nieuwe elementen (13 quater).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoekster aan dat zij niet akkoord kan gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de commissaris-generaal. Verzoekster geeft een overzicht van de motieven waarop de commissaris-generaal steunt bij het afwijzen van haar eerste, tweede, en haar huidige en derde asielaanvraag, en meent, onder verwijzing naar de regels van de proceduregids van UNHCR omtrent de bewijsproblematiek, dat de commissaris-generaal te streng geoordeeld heeft door de door haar talloze neergelegde documenten één voor één af te wijzen als onvoldoende wegens de relatieve bewijswaarde ervan. Omtrent de neergelegde brieven van haar vijf burens uit Bagdad, betoogt verzoekster dat door de commissaris-generaal niet betwist wordt dat zij deze mensen kent en bijgevolg, zelfs indien deze brieven zijn opgesteld door privé-personen, dan ook de vraag zich stelt hoe verzoekster deze personen in Bagdad kent. Verzoekster vervolgt dat zij het voorgelegde paspoort effectief heeft aangevraagd voor haar vertrek uit Bagdad, wat door de commissaris-generaal niet wordt betwist, net dit element aantoonde dat zij de waarheid vertelt aangezien het paspoort onmogelijk kon aangevraagd worden als zij dit zelf niet had gedaan in Bagdad, hier ten onrechte geen aandacht aan wordt geschonken door de commissaris-generaal en het paspoort nochtans het beste bewijs is dat zij wel degelijk in Irak is geweest. Verzoekster verwijst nog naar regelgeving en rechtsleer over de gegrondheid van een vervolgingsvrees, en besluit dat niet langer kan betwist worden dat zij afkomstig is uit Bagdad en zij voldoende aangetoond heeft dat zij wel degelijk dient erkend te worden als vluchteling, minstens haar de subsidiare beschermingsstatus dient verleend te worden in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aangezien zij afkomstig is uit het als onveilig te bestempelen Irak.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat de door haar nieuw neergelegde documenten, waarmee zij alsnog haar verblijf in Bagdad tot mei 2007 aannemelijk wenst te maken, niet van die aard zijn dat ze de eerder genomen weigeringsbeslissingen kunnen wijzigen. Anders dan verzoekster voorhoudt, werden deze documenten niet één voor één afgewezen "als onvoldoende wegens de relatieve bewijswaarde ervan", doch wel omdat (i) documenten slechts in aanmerking kunnen genomen worden voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig verhaal ondersteunen, wat in casu niet het geval is gezien haar eerdere weigeringsbeslissingen, (ii) de brieven van haar burens en de brief van het wijkcomité opgesteld werden na haar vertrek en op haar vraag waardoor hier geen officiële bewijswaarde kan aan worden toegekend, (iii) het loutere feit dat het schoolattest en de bijhorende documenten omtrent de legalisatie ervan werden opgesteld in 2006 er niet op wijst dat zij in deze periode in Bagdad woonachtig was, (iv) ook uit haar paspoort, dat slechts na haar vertrek uit Irak werd afgeleverd, niet kan worden afgeleid dat zij in Bagdad woonachtig was, en (v) ook haar envelop niets wijzigt aan de eerder genomen weigeringsbeslissingen aangezien op geen enkel moment betwist wordt dat zij kennissen in Bagdad heeft.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster een eerste asielaanvraag indiende op 1 juni 2007 omdat haar gezin bedreigd werd door het Mehdileger wegens haar huwelijk met een Palestijn, haar echtgenoot haar enkele maanden later in België vervoegde en eveneens een asielaanvraag indiende, en dat zowel haar asielaanvraag als die van haar echtgenoot geweigerd werden omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun bewering recent in Bagdad, Irak te hebben gewoond. In beroep werden bij arrest nr. 14.577 van 29 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de Raad reeds eerder op 21 mei 2008 in het kader van het beroep van haar echtgenoot bevestigde dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente afkomst uit Irak en zijn beweerde problemen aldaar, (ii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfssituatie van haar schoonouders in vergelijking met de verklaringen van haar echtgenoot, (iii) zij foutieve verklaringen aflegde omtrent het geld dat in Irak in omloop was, (iv) zij niet in staat was de Iraakse nummerplaten te beschrijven, (v) de door haar ingediende identiteitskaart van haar echtgenoot vals bevonden werd, (vi) haar eigen identiteitskaart ernstig afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid aangezien op het document staat dat zij ongehuwd is terwijl ze haar asielaanvraag baseert op het feit dat zij gehuwd is met een Palestijn en dit document dateert van na haar huwelijk, (vii) zij vage en onduidelijke verklaringen aflegde over haar paspoort, (viii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van haar en haar echtgenoot sinds hun huwelijk, de verblijfssituatie en documenten van haar echtgenoot, de vraag of haar echtgenoot zich na de val van het Baathregime al dan niet nog ging melden bij de autoriteiten in het kader van zijn verblijfsvergunning, de vraag of haar echtgenoot al dan niet beschikte over een reisdocument en het moment waarop zij zou gestopt zijn met werken en (ix) het uitsneden van haar diploma en enkele foto's niet van die aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen zodat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden recent verblijf in Bagdad en evenmin aan de problemen die zij daar zou hebben gekend ten gevolge van de Palestijnse afkomst van haar echtgenoot.

Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 8 september 2008, steunend op dezelfde feiten als haar eerste asielaanvraag, en voerde bijkomend aan een gegronde vervolgingsvrees te koesteren omwille van haar psychische en echtelijke problemen - zij leefde intussen gescheiden van haar man omdat hij 'te radicaal' zou zijn geworden - en omwille van de oorlogssituatie in Irak. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en deze beslissing werd in beroep bij arrest nr. 35.984 van 15 december 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In dit arrest werd geoordeeld dat (i) niet in te zien valt om welke reden een herhaling van haar asielmotieven in een tweede asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn, (ii) de bewering dat haar kinderen het voorwerp van een voortdurende bedreiging zullen uitmaken vermits zij een Palestijnse vader hebben en zij als soenniet tot een kwetsbare groep behoort, een blote bewering is die zij op geen enkele manier concreet staft, (iii) haar psychische problemen enerzijds niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om in haar hoofd van een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade te kunnen spreken, en deze anderzijds geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie, noch met de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en (iv) zij de beoordeling van de nood

aan subsidiaire bescherming in haar hoofde onmogelijk maakt. Verzoeksters cassatieberoep bij de Raad van State tegen dit arrest van de Raad werd verworpen. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een nieuwe asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag nieuw aangehaalde documenten en stukken, met name een Iraaks paspoort afgeleverd op 15 augustus 2007, een schoolattest, twee documenten waarin om de legalisatie van haar schoolattest wordt gevraagd, vijf brieven van enkele bureaus in Bagdad, kopieën van de identiteitskaarten van deze bureaus, een brief van het wijkcomité in Bagdad en een enveloppe van DHL.

2.6. Uit het antwoorddocument van CEDOCA, IRQ 2006-039w, gevoegd bij het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Het gaat onder andere over documenten die na 9 april 2003 uit Iraakse overheidsinstellingen werden gestolen: deze documenten voldoen aan alle vormvereisten, maar zijn niet op de juiste wijze afgeleverd, er is sprake van een grootschalige handel in dergelijke documenten en handelaren zijn veelal ook in het bezit van de officiële stempels en zegels. Volgens dezelfde informatie kunnen niet-echte en niet-correct afgegeven documenten door zowel personen afkomstig uit Irak, als personen die niet afkomstig zijn uit Irak voorgelegd worden. De Raad is dan ook van oordeel dat het thans voorgelegde paspoort op naam van verzoekster, afgeleverd door de "issuing authority (*eigen vertaling: bevoegde overheidsinstantie*) Bagdad" op 15 augustus 2007, ogenblik waarop zij reeds in België was en asiel had aangevraagd, moet beoordeeld worden in het licht van deze informatie en dat, gelet op deze informatie, aan het paspoort slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend in de mate de door verzoekster afgelegde verklaringen over haar afkomst coherent zijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag incoherente verklaringen heeft afgelegd over onder andere haar woon- en verblijfplaatsen in Bagdad samen met haar echtgenoot, zij foutieve verklaringen aflegde omtrent het geld dat in Irak in omloop was, zij niet in staat was de Iraakse nummerplaten te beschrijven, de door haar ingediende identiteitskaart van haar echtgenoot vals bevonden werd, haar eigen identiteitskaart ernstig afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid aangezien op het document staat dat zij ongehuwd is terwijl ze haar asielaanvraag baseert op het feit dat zij gehuwd is met een Palestijn en dit document dateert van na haar huwelijk, en zij vage en onduidelijke verklaringen aflegde over haar paspoort waarmee zij zou hebben gereisd en dat door de smokkelaar werd afgepakt. In verband met het paspoort waarmee verzoekster reisde stelde de Raad reeds het volgende vast: *"Verder moet worden vastgesteld dat u uitermate vaag blijft en onduidelijke verklaringen aflegt over uw eigen paspoort. U verklaart dat uw kinderen, die de Irakese nationaliteit niet bezitten, in uw Iraakse paspoort waren ingeschreven. U blijft vaag over de manier waarop dit mogelijk was voor niet-Iraakse. U verklaart dat u uw paspoort ongeveer een jaar voor de oorlog in 2003 heeft bekomen en dat het vijf jaar geldig was. U zegt echter dat u het heeft laten verlengen toen u nog in Irak was, maar u weet niet wanneer. U kan evenmin antwoorden op de vraag waarom u het liet verlengen aangezien het paspoort toch vijf jaar geldig was en u Irak naar eigen zeggen verliet in mei 2007 (CG 21/3/08 p.4-5). Hierbij moet worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat uw echtgenoot beweerde dat u niet zo lang voor uw vertrek uit Irak een paspoort had bekomen (CG echtgenoot 11/3/08 p.13)."* (eerste asielaanvraag arrest RvV nr. 14.577, 29 juli 2008).

Verzoekster werd naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag uitgebreid ondervraagd over het paspoort waarmee zij reisde (1^e AA: CGVS, gehoor p. 3-5) en zij repte vreemd genoeg met geen woord over het feit dat zij "een kleine periode" voor haar vertrek "in 2007" een ander paspoort had aangevraagd omdat "iedereen zei dat men een nieuw paspoort moest hebben, de G, en daarom heb ik die aanvraag gedaan." (3^e AA: CGVS, gehoor p. 7-8). Meer nog, indien verzoeksters relaas op enige waarheid zou berusten, met name dat zij kort voor haar vertrek zelf een paspoort zou hebben aangevraagd dat door haar broer werd afgehaald, dan zou men van haar redelijkerwijs kunnen verwachten dat zij het bewuste paspoort wel eerder zou hebben laten opsturen, ten einde haar tweede asielaanvraag, ingediend op 8 september 2008, te staven. Dit klemmt des te meer nu uit het administratief

dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 10 juni 2009 de beslissing naar aanleiding van de tweede asielaanvraag nam, deze beslissing ingetrokken werd en een nieuwe beslissing in hoofde van verzoekster werd genomen op 13 oktober 2009. Verzoekster was toen reeds meer dan twee jaar in België en had blijkbaar nog geen enkel initiatief genomen teneinde het ultieme bewijsstuk van haar afkomst uit Bagdad/Irak te bekomen en zij heeft ook naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag met geen woord gerept over dit document.

Gelet op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, de vaststellingen naar aanleiding van de eerdere asielaanvragen en de vaststelling dat verzoekster pas voor het eerst het nieuwe paspoort vermeldt naar aanleiding van haar derde asielaanvraag, wordt aan dit document geen objectieve bewijswaarde toegekend van verzoeksters afkomst uit Bagdad en Irak.

Dat het paspoort onmogelijk kon worden afgeleverd indien verzoekster het niet zelf had aangevraagd, is in het licht van het voorgaande niet ernstig. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeksters bewering dat haar broer zonder probleem dit document kon afhalen vermits zij het heeft aangevraagd, een blote bewering is waaraan geen geloof wordt gehecht.

2.7. Wat betreft de vijf brieven van verzoeksters voorgehouden burens, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert dat aan deze documenten, afkomstig van privé personen, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht gelet op het gesolliciteerd karakter ervan. De Raad benadrukt dat documenten die worden voorgelegd slechts in overweging kunnen genomen worden in de mate een coherent en waarachtig relaas wordt ondersteund. Gelet op het gesolliciteerde karakter van de verklaringen en de voorgaande vaststellingen kunnen deze documenten verzoeksters bewering afkomstig te zijn uit Bagdad/Irak niet ondersteunen. Verzoeksters vraag *"hoe de verzoekster deze mensen in Bagdad kent, als zij er zogezegd niet gewoond heeft"* wijzigt niets aan het voorgaande en kan de bevindingen in de verschillende asielaanvragen niet in een ander daglicht stellen.

2.8. Verzoekster laat verder de motieven omtrent de overige ingediende documenten, met name het schoolattest, de bijhorende documenten met betrekking tot de legalisatie van het schoolattest en de envelop van DHL, onbetwist zodat deze documenten omwille van dezelfde redenen als aangehaald in de bestreden beslissing niet in aanmerking worden genomen. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat documenten die worden ingediend ter staving van een asielrelaas, slechts in aanmerking kunnen genomen worden voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig verhaal ondersteunen, wat in casu niet het geval is gezien de negatieve appreciatie in het kader van haar eerste twee asielaanvragen. Het louter verwijzen naar regelgeving en rechtspraak over de bewijsproblematiek en de beoordeling van de gegrondheid van een vervolgingsvrees, is hierbij ook onvoldoende om aannemelijk te maken dat zij dient erkend te worden als vluchteling. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet verzoekster het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de plaats en het land waarvan zij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk gemaakt.

2.11. Aangaande de door verzoekster opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekster niet concreet aanwijst hoe dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekster uitgebreid op het Commissariaat-generaal werd gehoord en dit in het bijzijn van een tolk waarbij haar de kans geboden werd zich te laten bijstaan door een raadsman zodat het zorgvuldigheidsbeginsel door de commissaris-generaal wel degelijk in acht werd genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS